

Publicerad 2006-09-10 11:06 av Bit

vädra

Vi har pratat om de förut, mina hundar. Sen pratade vi om pinnarna och stegen och att trampa på andra är ett så absolut säkert tecken på att man känner sig svag. Vi pratade om att det inte hjälper att tycka det, att veta det och att hata när andra trampar och knuffar, man gör det själv i alla fall. DU öppnade fönstret, skakade täcket och gjorde rent hus. Det var plågsamt, men njutningen kom efteråt, som en bok som är jävlig och krånglig och tung, svår att ta sig igenom svår förstå och svår att tycka om. Men när du slår igen boken vet du från en sekund till en annan att det var en fantastisk bok, kanske en av de bästa du läst.

Efteråt var jag ensam i gen men du lämnade efter dig en massa underliga ting som jag undersökte för mig själv i timmar. Doftspår, ord som fastnat i väggarna och utsikten så som du såg den.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bit med Poeter.se id #10581 innehar upphovsrätten